

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

36. De communione quotidiana? Et notatur non esse Definitum iure Diuino posituo, an sæpius vno die liceat communicare; sed tantum Ecclesia prohibet Communionem iterari eodem die? Ex p. 11. tr. 7. & ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76405](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76405)

§.1. Syppono tanquam certum, quod excepto Sacerdote celebrante nemo iure diuino tenetur communicare se sub vtraque specie; & quod Ecclesia habuit iustissimas rationes precipiendi laicis communionem sub vna sola specie. Hoc supposito, quaeritur, an celebrans, qui sumit duas species, recipiat per se maiorem gratiam quam laicus qui recipit vnam.

2. Respondeo negatiue cum Syluio in 3. part. quaeft. 80. art. 12. quaeritur 2. Coninch. de Sacram. quaeft. 80. art. 12. dnb. vnico, num. 119. & aliis communiter; quia vel recipiet maiorem gratiam ex parte symboli, vel ex parte rei contentae, non prius, nam seclusa re contenta, symbolum non causat gratiam: non posterior, quia eadem res continetur sub singulis speciebus; ergo, &c.

3. Non desinat tamen adnotare contrariam sententiam docuisse Alensem part. 4. quaeft. 53. mem. 1. & Gasparum Cussal lib. 2. de cena, & calice cap. 25. & nouissimè hanc sententiam probabilem putat Fagundez part. 3. lib. 4. cap. 4. num. 2. in fine. & Becanus de Sacram. cap. 22. quaeft. 7. num. 4. vbi sic ait. Probabile est maiorem gratiam dari per summptionem duarum specierum, quam vnius tantum. Primò, quia vnaquaeque species per se confert suum effectum, & vna non dependet ab altera; ergo si ambae simul sumantur, vnaquaeque confert suum peculiarem effectum; ergo duae plus conferunt quam vna sola. Secundò, quia probabile est Sacramenta physice operari; ergo necesse est vnam speciem non minus physice concurrere, quam alteram. Ergo si vna physice confert vnum gradum gratiae, altera confert alterum gradum, & sic plus conferunt duae species, quam vna. Ita Becanus, & Fagundez, qui tamen his non obstantibus, negatiuam sententiam tenent, & respondent ad supradicta argumenta, & ita omninò tenendum est.

RESOL. XXXV.

An Sacerdotes sumentes species Corporis, & Sanguinis Christi recipiant maiorem gratiam, quam laici sumentes tantum Corpus Christi? Et an, si accidit, quod Sacerdos ponat obicem in summptione Corporis Christi, si ante summptionem sanguinis reddatur in gratia, ex summptione sanguinis recipiat gratiam? Ex part. 5. tr. 13. & Misc. 1. Ref. 29.

§.1. Prima opinio negat. Ita Caietanus in 3. part. quaeft. 80. art. 12. Sotus in 4. dist. 12. quaeft. 1. art. 12. Ledesma in 1. part. 4. q. 21. art. 12. dub. 2. Suarez in 3. part. tom. 3. dist. 63. sect. 2. Coninch de Sacrament. quaeft. 79. art. 1. num. 34. & Villalobos in summ. tom. 1. tract. 7. difficult. 3. n. 2. & alij quod probatur, quia sumenti Eucharistiam confertur ex opere operato gratia, quia sumit sacramentaliter Christum, eiusque corpus & sanguinem; sed qui sumit vnam tantum speciem, non minus perfecte sumit sacramentaliter Christum, eiusque corpus & sanguinem, quam qui sumit vtramque, vt patet, ergo non minus gratia confertur sumenti vnam tantum speciem, quam sumenti vtramque, si alias sint aequaliter dispositi.

2. Secunda opinio affirmat, quam ex Alensi, Casalio, Arboreo, Valquez, tenet nouissimè Hurtadus Complutensis de Eucharistia dist. 10. difficult. 6. quod etiam sensit Clemens VI. in Bulla ad Regem Angliae anno 1341. in qua illi concessit vt ad gratiae augmentum sub vtraque specie communicaret; & ratione probatur, quia quaelibet species ratione sui diuerso modo specifico significat, & con-

ferunt gratiam, ergo quaelibet ratione sui confert diuersum & peculiarem gradum gratiae, quia quodlibet ratione sui diuerso modo specifico, quam species vini significant, & conferunt gratiam, quia species panis significant, & conferunt gratiam, vt satietatem, quia illam significant, & conferunt tamquam cibis; species verò vini significant, & conferunt illam vt refrigerantem, quia illam significant, & conferunt vt potus: ergo, &c. Vnde ego puto vtramque sententiam probabilem esse.

3. Notandum est tamen hic cum Villalobos vbi supra, n. 3. quòd stando etiam in prima opinione. [Si succedisse que el Sacerdote vniuerso pucto est orio para la gracia, quando recibio la Hostia antes que recibiese el Caliz, tuuiste contricion, ya en tal caso era otra sumcion moralmente hablando, y recibiria gracia, como fuera tambien si recibiera dos formas, y antes de recibir la segunda, tuuiera contricion.] Sic ille.

RESOL. XXXVI.

De communionem quotidiana? Et notatur non esse definitum iure diuino postuino, an scilicet vno die liceat communicare, sed tantum Ecclesia prohibet communionem iterare eodem die? Ex p. 11. tr. 7. & Misc. 1. Ref. 15.

§.1. Aliqui Auctores Hispani annis elapsis opinati sunt, dum qui lethali culpa minimè teneatur, praestat cum diebus singulis communicare quam abstinere, quarecumque illius sit dispositio, velit nolit Confessarius, qui malè aget si postulanti laico penitenti ad communicandum, facultatem concedere hanc noluerit.

2. Hanc sententiam nouissimè tuetur Magister Antonius Bernaldus de Braoios in quodam libello impresso Compluti per Franciscum Boxepem, in quo ex pluribus fundamentis firmat hanc conclusionem; [Esto supueste, la conclusion segura, cierta, y verdadera es, que à qualquier Christiano, quando se halla sin conciencia de pecado mortal, ò se la tiene, se confessa como deue (como no falte à las obligaciones del precepto) aunque se vea con tibiezas, ò imperfecciones; sera licito, santo, y loable el comulgar cada dia: y esto sera mejor, que dejar de comulgar, aunque sea por temor, reuerencia, ò humildad. Vea se al Dotor Geronimo Perez en su suma Theologica en el tratado de esta materia; Al Dotor Juan Sanchez en la disputa 22. de sus selectas; Al Padre Marillaen el memorial Compostelano y sus adiciones; Al Dotor Don Antonio de Rojas en la preparacion Eucharistia; Al Padre Molina en su instruccion de Sacerdotes en el tratado 7. cap. 4. §. 1.

3. Et tandem his omnibus ego etiam addo nouissimè Martinum de San Ioseph. in mon. Confess. tom. 1. lib. 1. tract. 8. de Eubar. num. 2. vbi sic asserit; [Por ninguna ley diuina ni humana esta prohibido à los seglares comulgar cada dia vna vez, auiendo se ne primero examinado, y no teniendo conciencia de pecado mortal; ni los Concilios piden otra disposicion, por lo qual el Concil. Trident. sess. 12. cap. 6. dize, que de sea que todos los Fieles comulguen cada dia: à la verdad, delatar de ordinario la communion, no es nueua disposicion sino tentacion, porque comunmente por dexar de comulgar, no se consigue mas deuocion, respecto, y amor de Dios: antes le ama, y respecta mas el que por su amor, y para que remedie sus flaquezas le recibe con frecuencia; aunque se halle con pecados veniales, y tibieza de espiritu con distracciones, y falta de deuocion

Sup. hoc supra in tr. 1. ex Ref. 15. lege doctrinam à §. verum. vsque ad §. Sed hic.

Sup. hoc in tom. 3. tr. 1. Ref. 12. ex eius lata doctrina cursim in fine.

cion sensible al fin el que llegare sin pecado mortal recipir à gracia ex opere operato. Y no me atrecciera à confejrar à na die, que se aparte de la cõmunion cotidiana, aunque viua vida ordinaria, proque de llegarse à Dios con conocimiento de sus misterios y de feo de emendarlos, se siegue mayor gloria de Dios, que à todos cõbida à que le reciban por flacos, y miserables que sean. Muy saludable confejro es, que los que comulgan cada dia, se desembracen de los cuydados y ocupaciones del mundo, y traten de oracion y recogimento, y anhelan por la perfeccion de vida, y procuren deuocion actual con santas consideraciones; pero estas preparaciones, y disposicion son para alcancar mas gracia, y mas fruto espiritual. Ita ille.

4. Sed ego prorsus existimo hanc sententiam ita absolutè prolatam, non esse admittendam, vtpotè contra communem opinionem Doctorum, & contra Praxim Ecclesiæ, & vsum omnium Confessoriorum, & idèd Suarez in 3. part. tom. 3. disp. 49. sect. 4. ver. dico tertio, sic ait: Videtur sanè ratio esse alicui consulendum, vt ordinaria consuetudine frequentius, quam octauo quoque die communicet. Ita significant Doctores, citati, & ita sentiunt prudentes & experti viri in hac materia; & communis Ecclesiæ vsum non parum fauet. Doctores quos retulerat, sunt D. Thomas, Bonaventura, Richardus, Paludanus, Gabriel, Adrianus & Petrus Soto; Vasquez verò tom. 3. in eandem 3. part. tom. 3. disp. 214. cap. 3. num. 27. sic asserit: In Ecclesia maximè vtitatum video, vt frequentius, quam octauo quoque die, rarè & non nisi hominibus probatè virtutis, singulis autem diebus rarissimè & paucissimis hoc Sacramentum concedatur. Huius tamen rei iudicium certius piis, & doctis Confessariis relinquatur. Lege Nugnium Capitonem in 3. part. quest. 80. art. 10. conclus. 10. cuius est, rarissimè, & ferè nunquam est concedendum non Sacerdotibus, præcipuè secularibus quotidie communicare. Ochagavia tract. 2. de Euchar. quest. 16. num. 4. Generaliter non est fidelibus consulendum, vt frequentius quàm octauo quoque die Sacrosanctum Eucharistia Sacramentum suscipiant. Probatum primò ex consuetudine Ecclesiæ, secundum quam communiter non recipitur hoc Sacramentum frequentius. Et post alias probationes subiicit: Paucissimis ac non nisi maximos in virtute profectus consecutus concedenda est Eucharistia quotidiana. Verumtamen huius negotij perfectum iudicium reseruandum est piis & doctis Confessariis, qui iuxta qualitatem penitentium maiorem, aut minorem frequentiam suadere poterunt.

5. Idem docet Filliucius tom. 1. tract. 4. de Euchar. cap. 7. quest. 6. concl. 3. num. 199. vbi de hoc agit scribens: Non potest esse eadem ratio omnium, sed prudentia iudicioque opus est. Nam qui continent, & religiosi frequentius communicare possunt, quam daici & coniugati per se loquendo. Idem etiam Dionysius Richelius sentit in 4. disp. 12. quest. 5. vers. ff. autem queratur. vt & Durandus eadem disp. quest. 5. num. 6. Antonius 3. part. tit. 14. cap. 12. §. 5. Sotus in 4. disp. 11. quest. 1. art. 10. vers. tertio nihilominus, Nicolaus de Orbellis in 4. disp. 12. quest. 1. Vega 1. part. summa cap. 61. cas. 23.

6. Eiusdem sententiæ Ledesma est in summa de Eucharistia Sacramento diff. 27. per totam, & Emanuel Rodriguez 1. tom. summa cap. 65. conclus. 2. §. Auiso à los Confessores, Ioannes à Cruce directorij conscientia de Eucharistia quest. 5. dub. 5. concl. 2. Idem etiam docet Alensis lib. 4. tit. 17. art. 3. quest. 1. Syluester Eucharistia 3. quest. 15. vers. septimum; Reynierius 1. part. summa verb. Eucharistia cap. 26. ad initiu, Corradus responsorum casuum conscientia part. 1. que-

stione 57. Ludouicum Granatensem in eadem sententiam referens; & iure, quoniam ita hic plurimum author docet, Ludouicus à Sancto Ioanne Euangelista lucis Sacerdotum 1. part. quest. 7. de Eucharistia art. 13. dub. 1. concl. 2. appendice 1. Ludouicus Lopez in structorij conscientia 2. p. c. 66. ferè per totum maximè vers. Prætereà descendendo, Toletus in summa 1. 6. 19. n. 3. vbi ait: Non eadem frequentia omnibus consulenda est præsertim laicis; & accedens ad designandum cuique hominum generi, quàm ei expedire patet, subdit: Rusticis, mancipiis, & similibus manstruam sufficere, aliis maioris iudicij, sed negotia implicitis, aut curis familiaribus decimo quinto quoque die, reliquis negotiis etiam debitis, sed non magis eis immeris quam Scholasticis sint, coniugati tamen minus distractis octauo. Statimque subiungit, frequentior communio non est in vniuersali consuetudine, sed remittendum hoc est ad iudicium Confessoriorum, qui in his, & aliis considerabunt diligenter, quid in particulari cuique fit magis expedire. Villalobos his accedit manuali 4. cap. num. 18. Corcon Confessorum 4. part. de sacram. Euchar. 5. de frequentia huius Sacramenti, vers. sed melius cum aliis frequentia 1. 8. summa c. 54. n. 3. & 4. Agidius Coninch de Sacram. qua. 80. art. 10. num. 81. Tanacrus tom. 4. disp. 7. de Eucharist. quest. 8. dub. 9. n. 128. & 129. Valentinus 11. 4. disp. 6. qu. 8. punct. 4. vers. sexto cum hoc ita se habent, Richardus in 4. distinct. 22. art. 6. qu. 1. in corpore, Syrius 3. part. quest. 80. art. 10. Sebastianus Episcopus Oxoniensis 3. part. quest. 80. post. art. 2. quest. 1. num. 38. Alensis 4. part. qu. 11. art. 4. §. 1. Loichius in Theauri Theologici, verbo Sacramentum Eucharistia num. 16. vers. Duodecimo quotidie, Lucius in summa de quartum præceptum Ecclesiæ nota 1. vers. Ni le est bien, & alij, quos adducit & sequitur Pater Franciscus Lugo de Sacram. lib. 4. cap. 9. quest. 6. num. 57. Pater Dicastillus de Sacram. tom. 1. tract. 4. disp. 5. dub. 1. num. 414. cum seq. Pater Ioannes Perlinus de frequentia & vfu Sacre Eucharistia distin. 5. cap. 2. quibus adde Eminentissimum Cardinalem Lugo de Sacram. Euchar. disp. 17. per tot. in qua latè & doctè, vt sæpe solet, has duas propositi ones variis rationibus firmat.

7. Prima est, non expedire omnibus sitis indifferenter cuiusque status & vitæ sint, quotidianam communionem, neque esse vitiosam, licet aliqui non sit illicita. Secunda est, eum, qui in re tanti ponderis errare noluerit, non se suo arbitrio debere ducere, sed standum sibi iudicio prudentis Confessarij, vel Patris Spiritualis, cuius erit hæc frequentiam plus, minusve extendere pro maiori, vel minori ipsius aptitudine.

8. Hinc Sapientissimus Lessius in 3. part. Dicit Thoma quest. 80. art. 10. sic ait; Aduerte tamen, quia varia sunt hominum negotia, & animarum occupationes, satis esse vt seculares octauo quoque die accedant: id enim sufficit ad fructum animarum, & habetur ratio reuerentiæ huius Sacramenti: difficultas enim est secularibus crebris conueniens tempus huic sacratissimæ actioni impendere, & se se debet preparare. Qui autem planè à mundo sunt segregati, & toti rebns spiritualibus dediti (quales debent esse Religiosi & hinc similes) ij sæpius possunt communicare, habita tamen ratione edificationis proximorum, & consuetudinis locorum. Ita Lessius.

9. Dico itaque cum Mereero de Sacram. lib. 4. art. 10. quòd considerando actum communicandi ex suo genere, consultius esse frequentem communicare, quam rarè.

10. Secundò considerando hunc actum in particulari; quia ordinariè tot sunt vitæ humane impedimenta animum distrahentia, vt secularibus diffi-

Et Eccles. Comm. Sacrae. Ref. XXXVII & c. 179

cile sit sepius se debite preparare, non esse confu-
sendum vt frequentius communicent, quam semel
octavo quoque die. Sic enim humanae infirmitati
sufficienter fructu huius Sacramenti lubuenitur, &
habebitur ratio reuerentiae huic Sacramento debita.

11. Tamen non est hic vna omnium regula.
Nam continentibus frequentius quam coniugatis
conuenit communicare; & Religiosis ac Sacerdoti-
bus, aliisque Clericis qui a mundo abtracti se totos
spiritualibus dedunt quam laicis. Et ita in hoc pa-
nitentes debent stare prudenti arbitrio Confessarij.

12. Nota etiam cum Ioanne Vvigers in 3. part.
9. 80. art. 10. n. 44. & aliis vbi supra, Confessarios in
hoc magis caute debere procedere cum foeminiis, quae
faciliter subducuntur illusionibus Daemonum, & vt
ait Ioannes Pontius in *Curs. Theolog. disp. 44. quest. 11.*
concl. 4. num. 104. propter vanam gloriam, quae mul-
tum praualere solet apud mulieres. Claudam hanc
resolutionem cum verbis D. Bonaventurae in 4. *disp. 12.*
punct. 2. quest. 1. Si ergo quaeritur, vtrum expediat fre-
quentare alicui? Dicendum, quod si videat se esse in
statu primitiuae Ecclesiae, laudandum est quotidie
communicare: si autem in statu Ecclesiae finalis, vt
potest frigidum & tardum, laudandum est quod raro:
Si autem medio modo, se debet habere; & aliquan-
do debet cessare, vt addiscat reuereri, aliquando accede-
re, vt inflammetur amore. Quia tali hospiti debe-
tur honor, debetur & amor, & tunc secundum illam
partem, secundum quam videtur se melius proficere,
ad illam magis declinet; quod homo solum expen-
tiam discit. Omnes ergo rationes ad primam par-
tem pro frequentia, intelligantur salua debita praeparatione,
quae in paucissimis est, vt semper. Ita Seraphicus Doctor,
qui etiam *lib. 2. de Profectu Religiosorum cap. 77.* haec asserit: Vix aliis ita Religiosus
esse videtur, & Sanctus (exceptis Sacerdotibus) quin
semel in septimana sufficiat cum ex consuetudine
communicare, nisi specialis causa quandoque vel ratio
plus suadeat, infirmitas superueniens, vel singu-
lariter festiuitas solemnis.

13. Quid ad haec respondebit Bernaldus, Sancius,
& alij superius adducti, ad quorum rationes, &
auctoritates Sanctorum Patrum, quas pro firmanda
eorum sententia adducunt, solide, & late respondent
Cardinalis Lugo, & Ioannes Perlinus *locis citatis?*

14. Notandum est hic obiter non esse definitum
iure diuino postiuo, an sepius vno die liceat
communicare (hinc S. Leo III. celebravit interdum
septies, interdum nonies eodem die apud Bar. *tom. 9.*
anno 816.) sed id relictum est prudentiae quam ius
naturale dicitur, scilicet cauendam esse frequentiam,
quae Sacramento contemptum parere possit. Idcirco
Ecclesia prohibet communionem iterati eodem die,
cap. Consuluit de celebratione Missarum, & cap. sufficit
de consecratione dist. 1. in quibus de celebrantibus
sermo est, sed hinc desumitur argumentum ad laicos
communicantes etiam in Natali Christi, quo aliqui
Sacerdos potest ter celebrare ex privilegio; quae col-
lectionem vsus Ecclesiae approbavit, & praeepto
confirmavit, ne Sacramentum vilescat per nimiam
frequentiam. Non modica res est (inquit Alexan. *cap.*
sufficit) vnam Missam facere, & valde felix est qui
vnam dignè celebrare potest. Et ita docet Ioannes
Praepositus in 3. part. *quest. 80. art. 10. num. 51. in fine,*
cum Mercero ibidem, & aliis.

RESOL. XXXVII.

An Eucharistia possit sumi quacumque hora diei? Ex
part. 11. tr. 7. & Misc. 7. Ref. 22.

S. 1. **A**ffirmatiue respondeo cum Auerfa de Sa-
crament. Eucharist. *quest. 8. sect. 3.* Bonac. de
Euchar. *quest. 7. num. 14.* & lo. Praepolito in 3. p. 9. 80.
art. 10. n. 3. Sed de hoc habet magnam difficultatem
P. Pasqualigus in *Theol. ior. 2. disp. 109. sect. 3. num. 17.*
quia prohibitio sumendi Eucharistiam sequitur pro-
hibitionem celebrandi, vnde cum sub mortali adit
prohibitio non celebrandi, neque ante Auroram, ne-
que post meridiem, & in Rubrica Missalis, & ex
communi interpretatione, videtur adesse etiam pro-
hibitio non sumendi Eucharistiam extra dictum
tempus. Ita ille.

2. Verum hoc non obstante, quicquid asserat
Pasqualigus, puto non esse recedendum a communi
sententia Doctorum. Dico igitur, communionem
esse licitam qualibet hora diei, modo communicaturus
sit ieiunus, & absit scandalum, quia nulla obstat
lex, aut consuetudo habens vim praeepti. Ad argu-
mentum vero adductum a P. Pasqualigo, neganda est
consequentia, & idem licet interdictum sit Sacerdoti-
bus celebrare ante Auroram, tamen ex hoc non
sequitur esse interdictum laicis communicare ante
Auroram, vt patet, & asserunt Doctores, quos ego
alibi adduxi, ergo. Et si argumentum Pasqualigi
procederet, sequeretur; quod sicut Sacerdotibus est
concessum in die Natiuitatis ter celebrare, ita con-
cessum esset laicis ter communicare, non enim video
rationem, quare laici debeant sequi sacerdotes in
prohibitionibus, & non in concessionibus; tamen
Doctores clamant odia esse restringenda, & fauores
amplandos. Itaque dicendum est, non valere argu-
menta de Missa ad communicationem, vel de prohi-
bitione celebrandi ad prohibitionem comunicandi,
& ideo in feria sexta Parasceue prohibetur Sacerdoti-
bus celebrare ab Innocentio I. *epist. 1. ad decem. c. 4.*
vt patet in *cap. Sabbato, de consecrat. test. 13.* & tamen
hoc non obstante P. Pasqualigus, me etiam citatos,
adducit Suarez, Vasquez; & alios Doctores asseren-
tes in illa die laicos posse communicare.

3. Sed quia nunc existimo contrariam senten-
tiam tenendam esse, stante declaratione Congrega-
tionis Sacrorum rituum, puto hoc non officere con-
tra nos, nam hoc non procedit ex prohibitione facta
Sacerdotibus, ne possint celebrare in Parasceue, sed
procedit ex prohibitione Pij V. in Rubrica Mis-
salis.

4. Dicendum est itaque, posse in quacumque
hora diei Eucharistiam sumi, & ita hanc sententiam
praeter Doctores citatos tenet Mercerus de *Sacram.*
quest. 8. art. 10. num. 6. Suarez in *part. tom. 3. disput. 69.*
sect. 4. Emanuel Sa *ver. Eucharist. num. 19.* doctus P.
Tamburinus *opusc. de commun. §. 1. num. 5.* Et Ioannes
de Soria in *epilogo summarum part. 2. tr. 1. sect. 1. disp. 1.*
§. circa praeeptum, vbi sic ait: Non datur tempus de-
terminatum ad communionem, nec praeeptum
circa hoc inuenitur, itaque nihil interest, quod sit
communio ante, vel post meridiem, nisi scandalum
aliquod, seu irreuerentia Sacramenti sequatur.

RESOL. XXXVIII.

An Sacerdos existens in peccato mortali possit sine pec-
cato mortali sumere Eucharistiam, ne perueniat in
manus Haereticorum, non tamen sumendo illam sicut
sumunt fideles, nempe communicando, sed solum-
modo abscondendo, ac si in aliquo foramine recon-
deret?

Et notatur, quod si periculum sit, vt Eucharistia perne-
niat, vel male tractetur ab Haereticis, vel Infideli-
bus,

Sup. hoc in-
fra in Refol.
41. & signa-
ter in Ref.
47. per tota,
& in tom. 3.
tr. 1. Ref. 56.
& penult. Et
tadem post.

Alibi in Re-
sol. not. praer-
terita.

Sup. hoc in-
fra in Refol.
45. & 46. &
in tom. 8.
tr. 4. Ref. 46.

Sup. hoc in
Ref. 4. not.
prima huius
Ref.

Sup. conuen-
to in hoc §.
in tom. 2. tr.
1. Ref. 54. §.
1. & 2.

arr. Dicit
en, qua
occupat
die ac-
curam, &
difficilia
tempus
se debet
segregari
bona esse
unt com-
muniis pro-
villius.
m. 4. &
uicand
commu-